

Van de deken

De Hoge Raad en de politiek

Jan Loorbach

Declaratie Verkruisen niet onredelijk

De declaratie van advocaat Gijs Verkruisen in de zaak-Thomas is niet te hoog, oordeelde de Amsterdamse Raad van Toezicht op 17 januari. Het bestede aantal uren – 338 – is ‘alleszins redelijk’ in een complexe en bewerkelijke zaak als deze. Ook de uurtarieven zijn gezien de benodigde inzet en expertise ‘noch onredelijk, noch ongebruikelijk’. Nadat mevrouw Thomas in 1996 een whiplash had opgelopen weigerde de verzekering iets uit te keren. Via letselschadebureau Pals kon zij een vergoeding krijgen van 8.800 euro. Omdat Thomas dat te weinig vond, schakelde zij Verkruisen in. De nota’s voor de werkzaamheden in 2000 en 2001 betaalde haar toenmalige echtgenoot. Na de scheiding procedeerde Thomas verder via het procesfonds van de Nederlandse Letselstichting. Die financierde het proces op no cure no pay-basis en hield per saldo 55 procent van de uitgekeerde 7,5 ton in. Het Gerechtshof Amsterdam zei onlangs dat Thomas met de resterende 3,4 ton genoeg moet nemen. Thomas diende vervolgens een klacht in over de nota van 118.697,82 euro die NLS betaalde aan Verkruisen.

Citaat

‘Als advocaat ben ik afhankelijk van de onafhankelijkheid van de rechter.’

Advocaat Inez Weski, Liberaal van het jaar 2011, over de druk op rechters door minimumstraffen en prestatiecontracten, *NRC Handelsblad*, 21 januari 2012.

Er is veel te doen geweest over de aanbeveling van de Hoge Raad aan de Tweede Kamer om A-G Diederik Aben voor te dragen voor benoeming (bij KB) als raadsheer in de Hoge Raad. Die voordrachtprocedure is vastgelegd in art. 118 Grw. De daaraan voorafgaande aanbeveling van de Hoge Raad is vastgelegd in de Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren. De Tweede Kamer beraadslaagt onder geheimhouding over die voordracht. Niettemin is bekend dat de Hoge Raad Aben aanbeval en deze aanbeveling heeft teruggenomen naar aanleiding van signalen uit de Vaste Kamercommissie. Op 3 januari 2012 heeft Geert Corstens, President van de Hoge Raad in een installatierede gezegd dat dat was gebeurd in verband met niet te overwinnen tegenwind en een ‘aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat de kandidaat (vanuit het oog van de cycloon) ernstig beschadigd van de radar zal worden weggeslingerd’.

Ik heb mij over de gang van zaken kritisch uitgelaten in een artikel in *de Volkskrant* van 18 januari 2012. De kern van mijn kritiek richt zich op het feit dat kennelijk de PVV zich tegen de voordracht van Aben heeft verzet en dat dat voor (een meerderheid van) de Kamercommissie reden was om te vinden dat de Hoge Raad de aanbeveling maar beter kon terugnemen. Bij de PVV moet het zijn gegaan om de wens Aben te blokkeren wegens zijn notitie (van ruim een jaar eerder) over de wrakingsbeslissing van de Wilders-rechtbank. Of de andere partijen die kritiek deelden of alleen maar liever niet wilden dat het PVV-initiatief zou leiden tot plenaire kamerdebatten die de HR – en Aben – mogelijk zouden beschadigen, onttrekt zich wegens die geheimhouding aan onze waarneming. Maar dat ontnemt bezorgde instituties zoals de Orde niet het recht zich kritisch uit te laten over wat wél waarneembaar is tussen de half open gor-

dijnen van de parlementaire achterkamer.

De notitie van Aben was politiek ongekleurd en een ambachtelijk deugdelijk stuk over vrijwaringsvragen. Hij had wellicht het verzoek vanuit de gewraakte kamer om commentaar te geven beter kunnen afslaan; aan de andere kant diende ‘rechtsvorming per A-G-notitie’ ook wel een doel nu gewone rechtsmiddelen tegen wraking ontbreken. Als Aben deze zelfde notitie zou hebben geschreven naar aanleiding van welke wraking dan ook behalve nu net deze ene Wilders-wraking, dan zou dat zeker de voordracht van Aben niet hebben tegengehouden. En daarmee is duidelijk dat onzuivere, al te subjectieve motieven, geworteld in voor het functioneren als raadsheer door Aben volstrekt irrelevante feiten een rol hebben gespeeld.

Het is kwalijke politiek wanneer aan Kamerleden toevertrouwde beslissingsbevoegdheid wordt misbruikt voor het halen van persoonlijke gram. En het is jammer dat op een plek buiten ons gezichtsveld kennelijk omstandigheden zijn ontstaan die het voor de Hoge Raad het kleinste kwaad maakten om de aanbeveling terug te nemen. De Hoge Raad had, dunkt mij, kunnen standhouden op het duidelijke afgegrensde gebied van de opdracht voor de aanbeveling, die (citaat Corstens) ‘uitsluitend gebaseerd is op de inhoudelijke kwaliteiten en specialismen van de kandidaten en is afgestemd op de behoeften in dit verband van de Hoge Raad’. Dan zou de Tweede Kamer gedwongen zijn geweest zelf deze zaak op rechtstatelijke en parlementaire procedureel zuivere wijze af te doen, dus in het politieke domein waar die afdoening thuishoort. Nu heeft de Hoge Raad vuil werk opgeknapt dat niet het zijne was. Dan zou ook duidelijk zijn gebleven dat de vakinhoudelijke aanbevelingsrol van de Hoge Raad niet vanuit het politieke veld vervuild behoort te worden.